

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

SALA SEGONA

1. [Sentència](#) de 6 d'octubre de 2025, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima el recurs d'empara interposat per una empresa que denuncià **l'absència de control judicial d'un acte administratiu que l'obligava a retornar els ajuts fiscals de què s'havia beneficiat**.

La Sala Segona del Tribunal Constitucional estimà, per unanimitat, el recurs d'empara interposat per la mercantil Tubos Reunidos, S.A., en què aquesta empresa denunciava que, en negar el Tribunal Superior de Justícia del País Basc la seva competència per pronunciar-se sobre «l'efecte incentivador» dels ajuts econòmics de l'Estat de què s'havia beneficiat, l'esmentat òrgan judicial convertí de facto en no recurrible l'acte administratiu que l'obligava a retornar els crèdits controvertits.

Els antecedents de la sentència de la Sala Segona del Tribunal Constitucional són els següents:

- Entre finals de 1994 i 1998, la Diputació Foral d'Àlaba adoptà diversos ajuts sota la forma de crèdits fiscals del 45% de les inversions de l'impost de societats. Aquest règim beneficiós s'aplicà, entre d'altres, a l'entitat mercantil Tubos Reunidos, S.A., i fou posteriorment declarat incompatible amb el mercat comunitari per la Comissió Europea.

Tanmateix, malgrat la declaració d'incompatibilitat per part de la Comissió Europea, la Diputació Foral d'Àlaba, en un primer moment, entengué que la mercantil recurrent no estava obligada a retornar els crèdits, ja que considerà que concorria en el seu cas l'anomenat «efecte incentivador». Això és, aprecia que podia existir una causa d'exempció de la incompatibilitat amb el mercat interior dels ajuts d'Estat quan es demostrava que, precisament gràcies a l'ajut percebut, l'empresa havia pogut desenvolupar la seva activitat empresarial, la qual, en cas contrari, no hauria pogut dur a terme o ho hauria fet en menor escala.

- No obstant això, amb posterioritat —i com a resposta a la demanda interposada contra Espanya per la Comissió Europea per incompliment del seu deure de recuperació—, la Diputació Foral d'Àlaba adoptà una resolució per la qual obligava l'empresa beneficiària a retornar 30 milions d'euros a l'administració foral.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta resolució, la representació processal de Tubos Reunidos, S.A. interposà un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc.
- La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc acordà no pronunciar-se sobre l'efecte incentivador en el cas concret de Tubos Reunidos, S.A., en entendre que l'única autoritat competent per fer-ho, la Comissió Europea, ja havia negat la concurrència d'aquest efecte en un intercanvi de correus electrònics mantinguts amb la Diputació Foral d'Àlaba.
- Contra aquesta resolució judicial dictada per la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, la representació processal de Tubos Reunidos, S.A. interposà recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional.

La Sala Segona del Tribunal Constitucional, mitjançant sentència de 6 d'octubre de 2025, estimà el recurs d'empara en considerar que, en negar la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia del País Basc la seva competència per revisar l'acte administratiu impugnat en via contenciosa administrativa i valorar la concurrència de l'efecte incentivador dels ajuts fiscals de què es beneficià la mercantil demandant, l'òrgan judicial desconegué la dinàmica del procediment de recuperació d'ajuts incompatibles amb el mercat interior i el paper fonamental que hi tenen atribuïts els tribunals nacionals, ignorant així el deure de col·laboració lleial que regeix entre les autoritats nacionals i les institucions comunitàries.

TRIBUNAL SUPREM

SALA PENAL

2. [Sentència 807/2025](#), de 2 d'octubre, de la Sala Segona, Penal, del Tribunal Suprem, en matèria relacionada amb el **delicte de falsedat en document oficial**.

La Sala Segona del Tribunal Suprem estima el recurs de cassació interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència dictada el 24 de novembre de 2024 per la Secció Cinquena de l'Audiència provincial de Barcelona, per la qual s'havia estimat el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Penal número 3 de Granollers, que absolgué l'acusat d'un delicte de falsedat en document oficial i d'un delicte lleu d'estafa. En conseqüència, dicta una segona sentència per la qual es condemna l'acusat com a autor d'un delicte de falsedat en document oficial, amb la mateixa pena principal i accessòria imposada pel Jutjat Penal número 3 de Granollers.

Els antecedents de la sentència són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- El senyor Luis Enrique, major d'edat i sense antecedents penals, treballava a l'empresa Ego Appliance Control, S.L. des de l'1 d'abril de 2014 fins al 15 d'octubre de 2017.

El 6 de juny de 2017 va patir una gastroenteritis que li ocasionà una incapacitat laboral transitòria (baixa per malaltia comuna) per a aquell dia. Tanmateix, el treballador decidí no anar a treballar l'endemà.

Com a conseqüència, l'empresa li exigí que presentés la baixa del dia 7. Per fer-ho, ell va fer una fotocòpia de la baixa anterior amb efectes del 7 de juny i la va enviar a l'empresa el 12 de juny.

- L'empresa presentà una querella pels delictes de falsedat en document oficial i de frau davant els jutjats penals de Granollers.
- El Jutjat Penal número 3 de Granollers dictà sentència condemnant Luis Enrique com a responsable d'un delicte de falsedat en document oficial, sense circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a la pena de sis mesos de presó, amb la pena accessòria d'inhabilitació especial per a l'exercici del sufragi passiu durant el temps de la condemna, i a una pena de sis mesos de multa, amb quotes diàries de sis euros i la responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dia de quota no satisfeta. També fou condemnat a sis mesos de privació de llibertat per un delicte lleu de frau.
- Contra aquesta sentència, el condemnat interposà recurs d'apel·lació davant l'Audiència provincial de Barcelona.
- La Secció Cinquena de l'Audiència provincial de Barcelona, mitjançant sentència de 24 de novembre de 2024, estimà el recurs d'apel·lació i absolgué l'interessat de tots dos delictes.
- Contra aquesta sentència, el Ministeri Fiscal interposà recurs de cassació davant la Sala Segona del Tribunal Suprem.
- La Sala Segona del Tribunal Suprem, en sentència de 2 d'octubre de 2025, estimà el recurs de cassació en considerar que el condemnat en primera instància havia creat mitjançant ordinador una reproducció destinada a simular un document autèntic —una baixa mèdica— amb l'únic objectiu de justificar davant l'empresa i davant la Seguretat Social la seva absència del lloc de treball. El Tribunal assenyala que aquest document simulat té la naturalesa de document oficial i afegeix que les fotocòpies d'un document oficial presentades com a vàlides entren dins del tipus delictiu de falsedat en document oficial.

Per tot això, la Sala Segona del Tribunal Suprem estima el recurs de cassació, anul·la la sentència dictada per la Secció Cinquena de l'Audiència provincial de Barcelona i dicta una segona sentència per la qual condemna l'acusat com a autor d'un delictes de falsedat en document oficial, ratificant la pena principal i accessòria imposades pel Jutjat Penal número 3 de Granollers, alhora que l'absol del delictes lleu de frau.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1208/2025](#), de 30 de setembre, de la Secció Cinquena de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb **l'autorització d'ocupació temporal mitjançant instal·lacions desmuntables per a activitats nàutiques en el domini públic marítimo-terrestre**; establint doctrina jurisprudencial a aquest efecte.

La Secció Cinquena de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel Club Nàutic de Vilassar de Mar contra la sentència dictada el 24 de juliol de 2023 per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i manté l'anul·lació de la resolució per la qual s'autoritzava al Club l'ampliació de la zona varada i la instal·lació de passarel·les.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La Direcció General de Polítiques de Muntanya i del Litoral de la Generalitat de Catalunya dictà, el 21 de gener de 2021, una resolució per la qual autoritzava el Club Nàutic de Vilassar de Mar a ampliar la zona varada i instal·lar dues passarel·les de fusta.
- Contra aquesta resolució administrativa de la Generalitat de Catalunya, la representació processal del Ministeri per a la Transició Ecològica i el Repte Demogràfic interposà un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.
- La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, mitjançant sentència de 24 de juliol de 2023, estimà íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat pel Ministeri per a la Transició Ecològica i el Repte Demogràfic, anul·lant la resolució impugnada en considerar, d'una banda, que l'ocupació de la platja per la zona varada i les dues passarel·les de fusta no respectava el límit de quinze metres de distància de la platja que ha de deixar-se lliure de manera permanent des de la vora en plenamar, d'acord amb l'article 70.2, paràgraf quart, del Reglament general de costes; i, de l'altra,

Àrea de Presidència
Secretaria General

que les instal·lacions autoritzades superaven els cent metres permesos per l'article 74 del mateix Reglament.

- Contra aquesta sentència, el Club Nàutic de Vilassar de Mar interposà recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 22 de maig de 2024, acordà:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Determinar que la qüestió amb interès cassacional consistia a precisar el règim jurídic aplicable a les autoritzacions d'ocupació temporal del domini públic marítimo-terrestre per part d'instal·lacions temporals desmuntables destinades a activitats esportives de caràcter nàutic.
  - Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 51 i 52 de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes, i els articles 61, 70, 74, 110, 111 i 113 del Reial decret 876/2014, de 10 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de costes.

Després d'analitzar els preceptes esmentats, la sentència conclou que el règim jurídic aplicable a les autoritzacions d'instal·lacions temporals desmuntables en el domini públic marítimo-terrestre per a activitats nàutiques és el que estableixen la Llei de costes i el seu Reglament general.

Atès que en aquest cas es plantejava una aparent contradicció entre l'article 70.2, paràgraf quart, i l'article 74 del Reglament general de costes, la Sala arriba a les conclusions següents:

- Que la instal·lació de la zona varada i de les dues passarel·les de fusta destinades a activitats nàutiques ha de respectar una distància de quinze metres des de la vora en plenamar per als esports federats i de sis metres per als no federats, de manera que no existeix contradicció entre els preceptes esmentats.
- Que és necessari analitzar cada cas de manera individualitzada, tenint en compte les circumstàncies concretes del lloc i de l'activitat.
- Que les instal·lacions han de ser sempre desmuntables i de temporada, fixant-se expressament en la resolució d'autorització el dia d'inici i de finalització; un cop finalitzat el termini, la zona haurà de quedar lliure i buida.

Per tot això, la Sala desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, i estableix que aquestes autoritzacions han de respectar, d'una banda, el límit de quinze metres de distància des de la platja, que ha de mantenir-se lliure de manera permanent des de la vora en plenamar; i, de l'altra, que no poden autoritzar-se instal·lacions desmuntables temporals a una distància superior als cent metres des de la vora.

4. [Sentència 1218/2025](#), d'1 d'octubre, de la Secció Segona de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència referent a la **incompatibilitat d'un deute tributari, suspès en període executiu, amb l'exigència de la liquidació d'interessos de demora derivats de la suspensió i del recàrrec**, ja que el contrari suposaria una vulneració dels principis de justícia tributària.

La Secció Segona de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Generalitat de Catalunya contra la sentència dictada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el 8 de novembre de 2022, que confirmà la resolució dictada pel Tribunal Econòmic Administratiu Regional sobre la liquidació d'interessos de demora, la qual quedà anul·lada. Així mateix, declara la incompatibilitat entre l'exigència dels interessos de demora derivats de l'execució d'un acte quan, en el moment de la suspensió, el deute tributari ja es trobava en període executiu, atès que ambdues figures jurídiques tenen naturalesa indemnitzatòria; de manera que, si es declarés la compatibilitat entre ambdues, es produiria un resultat manifestament contrari als principis de justícia tributària.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Tribunal Econòmic Administratiu Regional, mitjançant resolució de 29 de juny de 2020, estimà la reclamació presentada el 18 de juliol de 2018 per un contribuent contra la liquidació d'interessos de demora d'una taxa sobre el joc.
- Contra aquesta resolució del TEAR, la representació processal de la Generalitat de Catalunya interposà un recurs contenciós administratiu davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.
- La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en data 8 de novembre de 2022, desestimà el recurs contenciós administratiu.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Generalitat presentà recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Secció Segona de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria judicial de 10 d'abril de 2024, acordà:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Precisar que la qüestió amb interès cassacional consisteix a determinar si és compatible l'exigència dels interessos de demora derivats de la suspensió de l'execució d'un acte (article 26.2.c de la Llei general tributària) amb el recàrrec executiu (articles 28.2 i 28.5 de la mateixa llei), quan, en el moment de la suspensió, el deute comprès en aquell acte ja es trobava en període executiu.
  - Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 26.2, apartats c) i d), i 233.10 de la Llei general tributària, en la redacció donada per la Llei 34/2015, de 21 de setembre (actualment apartat 12), així com els articles 66.6.b) del Reial decret 520/2005, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general per al desenvolupament de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en matèria de revisió en via administrativa (RGRVA), i l'article 72.1 del Reial decret 939/2005, de 29 de juny, pel qual s'aprova el Reglament general de recaptació (RGR).

La sentència aborda si, essent exigible el recàrrec executiu sobre un deute tributari, és possible l'exigència simultània dels interessos de demora derivats de la suspensió, en via econòmica administrativa, de l'acte comprès en aquell deute, quan la suspensió s'acordà amb el període executiu ja iniciat.

A aquesta qüestió, la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en sentència d'1 d'octubre de 2025, respon que no és compatible l'exigència dels interessos de demora derivats de la suspensió de l'execució d'un acte (article 26.2.c de la Llei general tributària) quan, en el moment de la suspensió, el deute tributari ja es trobava en període executiu. En cas contrari —és a dir, si es declarés la compatibilitat entre els interessos de demora liquidats i el recàrrec executiu—, atès que tots dos tenen naturalesa indemnitzatòria, es produiria un resultat manifestament contrari als principis de justícia tributària.

Per tot això, la Sala desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i dicta doctrina al respecte.

5. [Sentència 1226/2025](#), d'1 d'octubre, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa als **contractes de serveis de seguretat privada** i que la **manca de l'habilitació professional o empresarial del contractista principal** no pot ser suplerta per l'habilitació del subcontractista.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries de 13 de gener de 2022, que va anul·lar un contracte de serveis de seguretat privada i va ordenar retrotraure les actuacions amb la finalitat d'excloure els licitadors que havien concorregut a la corresponent licitació, adjudicant el contracte a l'entitat mercantil recurrent en cassació.

Antecedents de la sentència:

- La representació processal de la mercantil Eulen Seguridad, SA va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Primera de la Sala Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries contra la resolució dictada per l'Organisme Autònom de Museus i Centres Tenerife relativa a l'adjudicació d'un contracte de serveis de seguretat i vigilància d'aquest organisme, resolució que havia estat confirmada pel Tribunal Administratiu de Contractes Públics de la Comunitat Autònoma de Canàries.
- Aquest recurs contenciós administratiu va ser estimat per sentència de 13 de gener de 2022, que va declarar la nul·litat de la resolució de l'esmentat organisme autònom per la qual s'havia adjudicat el contracte de serveis de seguretat i vigilància del centre a favor de la societat Power7 Seguridad Hispania Canarias, SL. Així mateix, va acordar retrotraure totes les actuacions perquè s'exclouguessin la resta de licitadors, s'admetés i s'adjudiqués el contracte administratiu de serveis a favor de l'entitat recurrent (Eulen Seguridad, SA).
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Organisme Autònom de Museus i Centres Tenerife va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 2 d'octubre de 2023, va acordar:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Precisar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si, en el marc de l'adjudicació d'un contracte de serveis subjecte a regulació harmonitzada, és possible subcontractar determinats serveis de seguretat, sempre que l'empresa subcontractada disposi de l'habilitació necessària a aquest efecte, quan l'empresa contractista principal manqui de l'habilitació professional legalment exigida per realitzar les prestacions objecte d'aquella subcontractació».
  - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, les contingudes als articles 65.2 i 140.4 en relació amb l'article 215 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic; l'article 18 de la Llei 5/2014, de 4 d'abril, de seguretat privada; i l'article 2 del Reial decret 2364/1994, de 9 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei de seguretat privada, en relació amb l'article 14.3, tot això sense perjudici que la sentència s'estengui a altres normes si així ho exigís el debat final plantejat en el recurs.
- La Sala va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els arguments següents:
- En primer lloc, considera que la qüestió que cal resoldre prèviament no és si les prestacions per a les quals el contractista no disposa de l'habilitació empresarial o professional poden ser subcontractades, sinó si —tractant-se l'habilitació professional d'una condició d'aptitud que ha de concórrer en el licitador i, per descomptat, en el contractista— aquest pot suplir-la amb mitjans externs. En definitiva, la subcontractació plantejada en aquest cas operaria com un mitjà per integrar aquest requisit d'aptitud que manca al licitador i, finalment, al mateix contractista.

Per això, la sentència interpreta l'article 75 de la Llei de contractes del sector públic (LCSP), encara que no hagi estat citat per les parts, en el sentit que la integració amb mitjans externs no opera únicament mitjançant la subcontractació ni s'identifica amb aquesta figura. Tot i això, la subcontractació, encara que no sigui sempre necessària per integrar la solvència amb mitjans externs, pot ser un dels mitjans utilitzats perquè el contractista es vinculi amb l'empresa que ha de completar la seva

capacitació, integrant-la mitjançant la manifestació en la seva oferta de la intenció de subcontractar.

Pel que fa a aquest argument, la sentència conclou que no és possible integrar la manca d'habilitació professional o empresarial per mitjans externs quan aquesta habilitació s'exigeix com a requisit d'aptitud en el plec de condicions; i, per tant, la manifestació en l'oferta de la intenció de subcontractar ni la subcontractació mateixa són suficients per completar aquesta carència.

- En relació amb l'argument jurídic anterior, la sentència afirma que la integració de la capacitació del licitador mitjançant les capacitats d'altres entitats només pot fer-se respecte dels recursos o mitjans disponibles per executar el contracte, però mai respecte de l'aptitud mateixa del contractista per poder exercir legalment les activitats que constitueixen el seu objecte.

En conclusió, aquesta sentència estableix que, si no es pot recórrer a les capacitats d'altres entitats en el cas de l'habilitació professional o empresarial, no pot ser adjudicatari d'un contracte el licitador que no reuneixi les condicions d'habilitació professional o empresarial per executar l'objecte del contracte, encara que es proposi subcontractar altres entitats que sí disposin de l'habilitació professional o empresarial exigida en els corresponents plecs de condicions per a la prestació de l'objecte del contracte de serveis.

Així doncs, la subcontractació no pot operar com a mitjà per suplir la manca d'habilitació professional o empresarial del contractista principal exigida en els plecs de condicions que regeixen la licitació, i per això la Sala desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i ordena retrotraure les actuacions amb la finalitat d'excloure els altres licitadors i adjudicar el contracte a l'entitat mercantil recurrent en cassació.

6. [Sentència 1290/2025](#), de 15 d'octubre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència per la qual s'estableix doctrina jurisprudencial referent a **l'acord adoptat per una diputació provincial relatiu a retirar la concessió de la Medalla d'Or a qui fou governador civil durant la dictadura franquista i la seva relació amb els requisits establerts a la Llei de memòria històrica**.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la

jurisprudència interposat per la representació processal de la Diputació de Sevilla contra la sentència dictada el 24 de gener de 2024 per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que anul·là l'acord del Ple de la Diputació provincial de Sevilla pel qual s'havia acordat retirar definitivament la Medalla d'Or de la província de Sevilla concedida en el seu dia a qui havia ocupat el càrrec de governador civil de la província durant la dictadura franquista.

Els antecedents del cas són els següents:

- El Ple de la Diputació provincial de Sevilla acordà retirar definitivament la Medalla d'Or de la província al senyor Rosendo, que havia ocupat el càrrec de governador civil de la província durant la dictadura franquista, precisament per aquest motiu.
- La representació processal del senyor Rosendo —que havia exercit el càrrec de governador civil de la província de Sevilla i al qual, en el seu dia, s'havia concedit la Medalla d'Or de la província—, interposà recurs contenciós administratiu contra l'acord plenari de retirada definitiva de la Medalla d'Or, atorgada en el seu moment com a conseqüència d'haver estat governador civil de la província durant la dictadura franquista, davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 7 de Sevilla.
- El Jutjat Contenciós Administratiu número 7 de Sevilla dictà sentència el 23 de desembre de 2020 estimant el recurs contenciós administratiu i declarant nul de ple dret l'acord del Ple de la Diputació provincial de Sevilla pel qual s'acordà retirar definitivament la Medalla d'Or de la província de Sevilla al senyor Rosendo, concedida en el seu dia per haver estat governador civil de la província durant la dictadura franquista.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Diputació de Sevilla interposà recurs d'apel·lació davant la secció tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que, en data 24 de gener de 2024, dictà sentència estimant el recurs d'apel·lació i declarant nul l'acord del Ple de la Diputació provincial de Sevilla recorregut, per haver prescindit totalment del procediment legal establert, la qual cosa constitueix una de les causes de nul·litat de ple dret previstes a la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en haver-se seguit el procediment de revisió d'ofici.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Davant aquesta sentència, la representació processal de la Diputació provincial de Sevilla interposà recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 4 de desembre de 2024, acordà:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si la Llei 50/2007, de 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets a aquells que van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura —aplicable temporalment a aquesta controvèrsia— pot servir de base per a l'acord de la Diputació provincial de Sevilla de retirar la Medalla d'Or concedida l'any 1969 al senyor Rosendo.

I, en cas afirmatiu, si l'abast i significat del concepte d'exaltació, personal o col·lectiva, a què es refereix l'article 15.1 de la Llei 50/2007, ha de venir motivat per accions o conductes objectivament subsumibles en el concepte d'exaltació de l'alçament militar, de la guerra civil i de la dictadura, o si, pel contrari, l'exaltació comprèn la mera participació en tots o alguns dels esdeveniments històrics, com ara el fet d'haver exercit càrrecs públics rellevants.

- Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació, l'article 15 de la Llei 50/2007, de 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor d'aquells que van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura.

Aquesta sentència conclou:

Que tant l'exposició de motius com l'article 1 de la Llei 50/2007 estableixen que la seva finalitat és evitar qualsevol exaltació de l'alçament militar, de la guerra civil i de la repressió de la dictadura, amb la convicció que els ciutadans tenen dret que així sigui, i que l'exaltació rebutjada per l'article 15.1 pot referir-se a l'alçament militar de 1936, a la guerra civil, a la repressió franquista o, alhora, a un o dos d'aquests fets.

Ara bé, el que s'examina en aquest cas és concretar dos extrems:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Un, de caràcter més general, relatiu a si l'exaltació comprèn també la mera participació en tots o en algun d'aquests esdeveniments històrics (alçament militar, guerra civil o repressió de la dictadura), com podria ser el fet d'haver exercit càrrecs públics rellevants.
- I un altre, de caràcter més concret, si la citada llei, aplicada temporalment a la controvèrsia del cas, pot servir de base per a l'adopció de l'acord del Ple de la Diputació provincial de Sevilla de retirar la Medalla d'Or d'aquesta província al senyor Rosendo, que ocupà el càrrec de governador civil de la província de Sevilla durant la dictadura.

En el cas que es demostrés que el càrrec públic que exercia el senyor Rosendo durant la dictadura pogués estar connectat amb el concepte d'exaltació, sigui a nivell personal, sigui a nivell col·lectiu, al qual es refereix l'article 15.5 de la citada llei, aquesta seria aplicable i, per tant, es declararia ajustat a dret l'acord de la Diputació de Sevilla de retirar la Medalla d'Or de la província.

Però, per poder demostrar si existí o no connexió entre el fet d'ocupar un càrrec públic rellevant durant la dictadura i el concepte d'exaltació, cal valorar les proves, i per això és imprescindible acudir a la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, on no queda acreditat en cap moment que la concessió de la Medalla d'Or de la província vingués motivada per la participació activa en el règim franquista, sinó per la manera com desenvolupà el seu càrrec. Així, no es constatà que aquest reconeixement estigués connectat amb les circumstàncies d'exaltació a què es refereix expressament la Llei 50/2007.

En conseqüència, amb aquests arguments, la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem acorda desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Diputació provincial de Sevilla contra la sentència dictada per la secció tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, de 24 de gener de 2024.

7. [Sentència 1302/2025](#), de 16 d'octubre, de la Secció Tercera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **reserva de contractes administratius a favor de centres especials de treball d'iniciativa social**.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la

jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de la Regió de Múrcia el 17 de juny de 2022, relativa a la resolució del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals, que declarà conformes a dret els plecs de condicions del procediment del contracte de serveis de conservació i manteniment de diversos parcs i jardins del municipi de San Javier.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal de la Confederación Nacional de Centros Especiales de Empleo (CONACEE) interposà recurs contenciós administratiu davant la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de la Regió de Múrcia contra la resolució dictada el 7 de setembre de 2018 pel Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals de la Regió de Múrcia, per la qual es desestimava el recurs en matèria de contractació presentat per aquesta entitat contra els plecs del procediment relatiu al contracte de serveis de conservació i manteniment de diversos parcs i jardins de San Javier, convocat per l'Ajuntament de San Javier i publicat al DOUE el 26 de juny de 2018 i a la Plataforma de Contractació del Sector Públic el 27 de juny de 2018.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Regió de Múrcia, mitjançant sentència de 17 de juny de 2022, desestimà el recurs contenciós administratiu i declarà ajustats a dret els esmentats plecs del procediment de contractació dels serveis impugnats, en considerar que no vulneren els principis d'igualtat de tracte entre els licitadors ni el principi de proporcionalitat que, segons estableix l'article 18 de la Directiva 2014/24/UE del Parlament Europeu i del Consell, són fonamentals en la contractació pública; i que aquesta reserva està degudament justificada en atenció a la finalitat social que persegueix, consistent a reforçar la reinserció social i laboral de les persones amb discapacitat de manera més intensa i eficaç que la que poden oferir altres operadors econòmics que, encara que també persegueixin objectius d'inserció, no tenen la qualificació ni les característiques pròpies dels centres especials de treball d'iniciativa social.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la CONACEE interposà recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria judicial de 2 d'octubre de 2023, acordà:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

- Determinar que la qüestió amb interès cassacional objectiu consisteix a establir en quina mesura pot resultar afectada, des del punt de vista dels principis d'igualtat de tracte i proporcionalitat, l'exclusió dels centres especials de treball que no siguin d'iniciativa social, tenint en compte la regulació prevista a la disposició addicional quarta de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, i en relació amb allò resolt per la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 6 d'octubre de 2021.
- Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 18 i 20 de la Directiva 2014/24/UE del Parlament Europeu i del Consell, la disposició addicional quarta i la disposició final catorzena de la Llei de contractes del sector públic, així com la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 6 d'octubre de 2021.

Després d'un ampli estudi de les disposicions anteriors, en relació amb la reserva de contractes administratius a favor dels centres especials de treball d'iniciativa social —excloent els d'iniciativa empresarial—, la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa conclou:

- Que aquesta reserva és conforme amb el dret europeu i el dret nacional, ja que no vulnera els principis d'igualtat de tracte entre els licitadors ni tampoc el principi de proporcionalitat, ni constitueix una restricció artificial de la competència contrària als principis establerts per la Directiva 2014/24/UE del Parlament Europeu i del Consell.
- Que els requisits addicionals exigits als centres especials de treball d'iniciativa social justifiquen una diferència de tracte i, a més, resulten més idonis per complir els objectius d'integració social i de reinserció laboral de les persones amb discapacitat, en tant que manquen d'ànim de lucre.

Finalment, rebutja de ple la pretensió d'inaplicació de la Llei de contractes del sector públic en favor de l'aplicació directa de la normativa europea.

SALA SOCIAL

8. [Sentència 768/2025](#), de 10 de setembre, de la Sala Social del Tribunal Suprem. Unificació de doctrina sobre la **data en què comença a comptar-se el termini de deu dies perquè l'empresari comuniqui a la persona treballadora la data de readmissió en cas d'acomiadament improcedent.**

La Sala Quarta del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, comença fent una anàlisi de l'article 278 de la Llei de la jurisdicció social, que estableix que la readmissió s'ha de fer dins el termini de deu dies des de la notificació de la sentència. A més, afegeix que aquest termini és únic i comprèn el previst a l'article 56 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors i a l'article 110 de la Llei de procediment laboral; de manera que, si l'empresari no exerceix l'opció dins el termini de cinc dies, s'entén que opta per la readmissió, però, alhora, comença a comptar el termini de deu dies regulat a l'esmentat article 278 de la Llei reguladora de la jurisdicció social, ja que aquest article és aplicable en tots els casos en què la readmissió hagi de produir-se, tant de manera expressa com tàcita.

La qüestió que es planteja en aquest cas és determinar si el termini de deu dies de què disposa l'ocupador per procedir a la readmissió de la persona treballadora, en supòsit d'acomiadament improcedent, comença a comptar des de la notificació de la sentència d'instància o des del moment en què la resolució és ferma; ja que, segons el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, mentre la sentència no sigui ferma, no pot procedir-se a la seva execució.

Tanmateix, el Tribunal Suprem fixa doctrina en el sentit que el termini de deu dies perquè l'empresa comunicui a la persona treballadora la seva readmissió, després d'un acomiadament improcedent, comença a comptar des de la data de la sentència d'instància, encara que aquesta no sigui ferma.